

Mogę Ci coś powiedzieć, mimo że Cię nie widzę

WIEDZA W PIGUŁCE

Wiedza w pigułce do lekcji „[Jak się komunikować?](#)”

POMYŚL NA LEKCJĘ

Podczas lekcji dzieci w praktyce dowiedzą się, czym różni się komunikacja bezpośrednia i pośrednia. Zabawa w telefon oraz opisywanie przedmiotów rozmówcy, którego się nie widzi, służą pokazaniu zasad komunikacji pośredniej.

Cele operacyjne

Uczestnicy i uczestniczki:

- rozumieją różnicę pomiędzy bezpośrednią rozmową a komunikacją przez media;
- wiedzą, że podczas rozmowy telefonicznej słyszymy jedynie głos rozmówcy, ale może on pozostawać daleko od nas;
- wiedzą, że media łączą z ludźmi (że np. mogą zadzwonić do babci);
- wiedzą, że nie należy urażać innych, zarówno w kontakcie bezpośrednim, jak i przez media.

Przebieg zajęć

1.

Czas: 10 min

Forma: zabawa

Pomoce: rolki po papierze toaletowym lub ręczniku papierowym, taśma klejąca, dowolny instrument perkusyjny

Zbuduj z dziećmi prowizoryczny telefon z rurek po papierze toaletowym połączonych taśmą klejącą. Całą konstrukcję połóżcie na stole lub dwóch krzesłach.

Podczas wspólnej pracy wytłumacz, że aby zadzwonić do kogoś, trzeba nacisnąć konkretny numer – każdy telefon stacjonarny i komórkowy ma taki numer.

Kolejnym etapem będzie zabawa. Przydziel każdemu dziecku numer telefonu, może być jedno- lub dwucyfrowy (długość liczby do zapamiętania dostosuj do wieku uczestników). Powiedz dzieciom, żeby chodziły w kółko, wybierz jedną osobę, która w tym czasie będzie stała po jednej stronie telefonu i mówiła np.: „Wybieram numer 10”. Wtedy osoba, której

został przydzielony ten numer, podbiega i dzieci symulują w parach rozmowę telefoniczną. Postaraj się, by każdy podszedł do słuchawki.

2.

Czas: 5 min

Forma: gra

Pomoce:

Zabawa ruchowa p.t.: „Zapamiętaj, jaki masz numer”. Nauczyciel nadaje każdemu dziecku numer telefonu. W miejscu przeznaczonym do ćwiczeń ruchowych dzieci ustawiają się w kole. Będą rytmicznie maszerować do pulsu ćwierćnutowego stukanego przez nauczyciela na dowolnym instrumencie perkusyjnym (bębenek, kołatka, tamburyno). Kiedy nauczyciel przestanie grać (cisza), wypowiada głośno jeden numer telefonu. Osoba, do której przyporządkowany jest wywołany numer, staje na baczność, a reszta grupy natychmiast kuca. Dzieci powracają do zabawy, gdy usłyszą charakterystyczny puls ćwierćnutowy. UWAGA! Nauczyciel tak prowadzi zabawę, aby każde dziecko usłyszało swój numer. Jeśli grupa jest bardzo liczna, może wywoływać po dwa lub trzy numery jednocześnie.

3.

Czas: 10 min

Forma: zabawa

Pomoce:

Zabawa „Rozmowa telefoniczna”. Dzieci siadają na podłodze i odpoczywają. Będą przyglądać się różnym rozmowom telefonicznym. Nauczyciel siada po jednej stronie telefonu i „wybiera numer osoby, z którą chce porozmawiać”. Po kilku prezentacjach wybiera chętne dziecko, które poprowadzi zabawę i samodzielnie „wybierze numer” kolegi lub koleżanki. Postaraj się, by każdy podszedł do słuchawki. UWAGA! Jeśli grupa jest liczna, nauczyciel może dzieciom podpowiadać numery telefonów do innych dzieci.

4.

Czas: 10 min

Forma: zabawa

Pomoce: dwa takie same zestawy dowolnych klocków, kawałek (ok. 2m x 2m) nieprzeźroczystego materiału

Zadanie polega na opisywaniu czynności osobie, z którą nie ma się kontaktu wzrokowego. Poproś, by jedno z dzieci usiadło po jednej stronie stołu, po drugiej usiądź ty. Następnie poproś dwoje innych dzieci, by przytrzymały materiał z dwóch stron, tak by powstała zasłona rozdzielająca siedzących, którzy nie powinni widzieć się nawzajem. Obydwie osoby mają ten sam zestaw klocków. Zacznij budować wieżę i przy tym opisz dokładnie, których klocków używasz. Osoba prowadząca jest pierwszym budującym i pokazuje dzieciom, jak ważny jest dokładny opis słowny np. „na dole mojej wieży będzie największy ze wszystkich, gruby, czerwony klocek; jest taki tylko jeden w tym zestawie”. Jeśli ćwiczenie się uda, można wybrać chętną parę do ponownego budowania wieży. Dzieci mogą o wszystko pytać, ale nie mogą zobaczyć nawzajem swoich budowli. Pod koniec porównajcie wszyscy, czy wieże różnią się od siebie. Z uwagi na to, że reszta grupy jedynie się przygląda, przeprowadzić zabawę dwa razy.

5.

Czas: 5 min
Forma: zabawa
Pomoce: bloczek karteczek typu sticker (dla każdego dziecka po jednej karteczce)

Rozdaj dzieciom małe karteczki papieru i kredki. Powiedz, że ich zadaniem jest podziękować mamie za deser, który zostawiła im na stole. Kiedy mama wróci do domu, ich już nie będzie, bo np. jadą na noc do dziadków. Mogą jedynie zostawić na lodówce, na przyklejanej karteczce obrazkową wiadomość. Co narysują? Powiedz dzieciom, żeby pamiętały, że obrazkowe wiadomości nie zawsze są wesołe. Zwróć uwagę na to, że w ten sposób też mogą kogoś urazić, tak samo jakby zwracały się do niego bezpośrednio.

6.

Czas: 23 min
Forma: zabawa ruchowa
Pomoce: tamburyno

Zabawa ruchowa „Gdzie jest twoja wiadomość?”. Dzieci zamykają oczy, a nauczyciel przykleja stworzone przed chwilą wiadomości rysunkowe po całej sali (nie za wysoko, tak aby mogły je swobodnie odkleić). Na sygnał dźwiękowy (najlepiej nieustanny akompaniament tamburyna) dzieci wstają i szukają swojego rysunku na sali. Kto znajdzie, zabiera rysunek i siada na swoje miejsce przy stoliku. Zabawa kończy się, gdy wszyscy uczestnicy będą siedzieć przy stoliku ze swoim rysunkiem, a tamburyno przestanie grać.

Ewaluacja

Czy po przeprowadzeniu zajęć ich uczestnicy i uczestniczki:

- rozumieją, że komunikując się pośrednio, muszą się precyzyjnie wyrażać?
- zdają sobie sprawę z tego, że wiadomość, komunikat może być nie tylko werbalny i umieją tworzyć takie komunikaty?
- wiedzą, że komunikat niewerbalny też może kogoś urazić?

Opcje dodatkowe

- Jeśli masz więcej czasu, możesz pokazać zdjęcia starych telefonów z okrągłymi cyferblatami, pierwszych egzemplarzy na korbkę, czy opowiedzieć o urządzeniu, jakim był pejdżer, dziś już mogący być eksponatem muzealnym.
- Możesz wytłumaczyć dzieciom, że nie zawsze osoba, która mówi przez telefon lub domofon, musi być tym, za kogo się podaje. Spróbuj nagrać (nawet na komórce) trzy wersje swojego głosu – męski (mówiący np. „Dzień dobry, tu wujek Andrzej, pewnie mnie nie pamiętasz, ale...”), starszej babci i damski. Pokaż, jak bardzo się różnią. Pobawcie się razem w udawanie różnych głosów.

MATERIAŁY

- instrukcja dla osoby prowadzącej

SŁOWNICZEK

- komunikacja (komunikowanie się):

CZYTELNIA

- Nęcki Z., "Komunikacja międzyludzka", Wydawnictwo Profesjonalnej Szkoły Biznesu, Kraków 1996r

Tekst: , scenariusz: Zuzanna Zasacka, konsultacja merytoryczna: . Materiał pochodzi z serwisu edukacjamedialna.edu.pl prowadzonego przez [Fundację Nowoczesna Polska](#).

Udostępniono na licencji [Creative Commons Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach 3.0](#).

Źródło: <http://edukacjamedialna.edu.pl/lekcje/moge-ci-cos-powiedziec-mimo-ze-cie-nie-widze/>.

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Cyfrowa Przyszłość, dofinansowanego ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Podstawa programowa:

Wychowanie przedszkolne, O poziom edukacyjny

Cele kształcenia

wspomaganie dzieci w rozwijaniu uzdolnień oraz kształtowanie czynności intelektualnych potrzebnych dzieciom w codziennych sytuacjach i w dalszej edukacji;